

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 16, 2018

Nummer 16, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:653](#) 20-04-2018

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:798](#) 28-03-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:963](#) 20-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2783](#) 20-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2549](#) 13-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2325](#) 08-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:515](#) 18-01-2018

RECHTSPRAAK

Is bij de berekening van de draagkracht ten onrechte rekening gehouden met een schuld ter zake achterstallige alimentatie? Nee, oordeelt de Hoge Raad.

Het hof heeft de door de man te betalen kinderalimentatie en partneralimentatie op nihil gesteld, met bepaling dat hetgeen de man te veel aan de vrouw heeft betaald, door haar niet behoeft te worden terugbetaald. De vrouw klaagt in cassatie dat het hof heeft miskend dat een nihilstelling tot gevolg heeft dat de man de alimentatieschuld, waarvoor door het LBIO beslag is gelegd, niet meer hoeft te voldoen. De man heeft daardoor meer draagkracht dan waarvan het hof uitgaat.

De Hoge Raad oordeelt dat de klacht bij gebrek aan feitelijke grondslag niet tot cassatie kan leiden en overweegt daartoe het volgende. Het hof overweegt dat het uitgaat van de door de man onweersproken gestelde schulden van € 68.000 aan vrienden en familie en € 5.000 aan zijn advocaat. Daarbij acht het hof van belang dat niet is gebleken dat deze schulden nodeloos zijn aangegaan of dat de man de mogelijkheid heeft zich van deze schulden te bevrijden of hiervoor een betalingsregeling te treffen. In verband met dat laatste ('hierbij') neemt het hof in aanmerking dat op de uitkering van de man beslag is gelegd door het LBIO, zodat hij rond moet zien te komen van een bedrag van € 700 à € 800 per maand. Daarmee bedoelt het hof klaarblijkelijk dat, gelet op dat beslag, niet onaannemelijk is dat de man voormelde schulden heeft moeten maken en geen mogelijkheid heeft zich daarvan te bevrijden of daarvoor een betalingsregeling te treffen. Ook uit de overweging van het hof dat het uitgaat van de schuldenlast van € 68.000 en een aflossing daarop van € 500 per maand blijkt dat het hof de alimentatieschuld, waarvoor het LBIO beslag heeft gelegd, niet als schuld bij de berekening van de draagkracht van de man in aanmerking heeft genomen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-04-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:653

Zaaknummer: 17/02660

RECHTSPRAAK

Alimentatie jongmeerderjarige. Bij beschikking van de rechtbank was de alimentatie op € 233 per maand gesteld. Negentien dagen nadien zijn vader en zoon een alimentatie van € 50 per maand overeengekomen. Geen bewuste afwijking van de wettelijke maatstaven. Wel is de overeenkomst onder grove miskenning van de wettelijke maatstaven aangegaan. Alimentatie blijft staan op het door de rechtbank oorspronkelijk vastgestelde bedrag.

Bij beschikking was de alimentatie op € 233 per maand gesteld. Negentien dagen nadien zijn de vader en de zoon een alimentatie van € 50 per maand overeengekomen. Bij latere beschikking is deze overeenkomst gewijzigd en is bepaald dat de vader het oorspronkelijk vastgestelde bedrag moet betalen. De vader is hiervan in hoger beroep gekomen.

De vader stelt dat partijen bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven. Bij de beoordeling van de vraag of partijen bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven, geldt, zo overweegt het hof, dat het bij de uitleg van de tussen partijen aangegane alimentatieovereenkomst aankomt op de zin die partijen over en weer redelijkerwijs aan de bepalingen in het convenant mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten (vgl. o.m. HR 5 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO1974). Van een dergelijke afwijking kan naar het oordeel van het hof pas sprake zijn als partijen op de hoogte waren van de wettelijke maatstaven en daarvan bewust zijn afgeweken. Naar het oordeel van het hof heeft de man dit onvoldoende aangetoond. Weliswaar voert hij aan dat aan de overeengekomen bijdrage van € 50 per maand een berekening ten grondslag heeft gelegen, maar die berekening heeft het hof niet gezien. De jongmeerderjarige zoon heeft gesteld en het hof acht het aannemelijk, dat hij zich onder druk gezet voelde door de vader en zijn stiefmoeder om de overeenkomst te ondertekenen, aangezien hij bang was dat het contact met zijn vader anders zou verminderen en dat hij de gevolgen van het contract niet kon overzien, gezien zijn benedengemiddelde intelligentie en zijn mogelijke stoornis in het autistisch spectrum. Voorts heeft de zoon betwist dat de vader hem een bedenktijd heeft gegeven van twee weken. De vader mocht er dan ook redelijkerwijs

niet op vertrouwen dat de zoon ervan op de hoogte was dat hij bewust van de wettelijke maatstaven afweek. Het hof is dan ook voorbijgegaan aan deze grief van de vader.

Vervolgens lag aan het hof de vraag voor of de overeenkomst is aangegaan met grove miskenning van de wettelijke maatstaven in de zin van artikel 1:401 lid 5 BW, hetgeen de vader ontkent. Daarvan kan sprake zijn als er een duidelijke wanverhouding bestaat tussen de onderhoudsbijdrage waartoe de rechter zou hebben beslist en die welke partijen zijn overeengekomen. Naar het oordeel van het hof lijkt hiervan sprake te zijn. Bij beschikking had de rechtbank immers de kinderalimentatie vastgesteld op € 233 per maand en nog geen negentien dagen daarna zijn partijen een kinderalimentatie overeengekomen van € 50 per maand. Behoudens het bereiken van de leeftijd van achttien jaren hebben zich – hoewel de vader anders betoogt – in die periode van negentien dagen geen andere omstandigheden voorgedaan die een dergelijke wijziging van de alimentatie rechtvaardigen. Het hof heeft daarom beoordeeld of de door partijen overeengekomen alimentatie evident in strijd is met de uitkomst, waartoe toepassing van die maatstaven zou hebben geleid. Dit bleek het geval. Nu de zoon geen hogere bijdrage had verzocht dan de door de rechtbank vastgestelde, heeft het hof de bestreden beschikking ten aanzien van de hoogte van de alimentatie bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 28-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:798

Zaaknummer: 200.217.765/01

RECHTSPRAAK

Man verzoekt DNA-onderzoek te verrichten ter beantwoording van de vraag of de man de verwekker is van het kind. Als hij dat zou zijn, verzoekt hij om vervangende toestemming tot erkenning, gezamenlijk gezag en een zorgregeling. Het hof wijst, evenals de rechtbank, het verzoek om DNA-onderzoek af. Niet aannemelijk is dat de man de verwekker is van het kind.

Ten aanzien van het verzoek om DNA-onderzoek te gelasten, overweegt het hof als volgt.

Het hof stelt voorop dat elk kind het recht heeft om te weten van wie het biologisch afstamt. Dit grondrecht vloeit voor het kind onder andere voort uit artikel 8 EVRM en artikel 7 IVRK. Dit recht is niet absoluut en dient te wijken voor de rechten en vrijheden van anderen wanneer die rechten zwaarder wegen.

Bij de beoordeling van het verzoek om een DNA-onderzoek ter vaststelling van het biologisch vaderschap van de minderjarige te gelasten, dienen de belangen van de man enerzijds te worden afgewogen tegenover de belangen van de minderjarige en/of de vrouw anderzijds.

De man stelt dat hij ernstige vermoedens heeft dat hij de vader is van de minderjarige, omdat hij ten tijde van de verwekking van de minderjarige geslachtsgemeenschap met de vrouw heeft gehad. De vrouw heeft aangevoerd dat partijen na de beëindiging van hun relatie, in januari 2008, geen geslachtsgemeenschap meer hebben gehad.

Het hof is van oordeel dat de man, mede in het licht van de gemotiveerde betwisting door de vrouw, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geslachtsgemeenschap met de vrouw heeft gehad in de periode dat de minderjarige is verwekt. Uit de stukken en de mondelinge behandeling komt naar voren dat de man wisselende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de data waarop de gemeenschap zou hebben plaatsgevonden. Het hof verwijst naar hetgeen de rechtbank op dit punt heeft overwogen en maakt deze motivering tot de zijne. Het hof voegt daaraan het volgende toe.

Uit het raadsrapport van 2 januari 2015 in verband met een onderzoek over het gezag en de

omgang ten aanzien van de minderjarige blijkt dat de man heeft aangegeven dat de moeder een kind – de minderjarige – heeft gekregen met een andere man, die het kind heeft erkend. De man heeft op dat moment met geen enkel woord gesproken over zijn vermoedens dat hij de vader van de minderjarige zou kunnen zijn, hetgeen gelet op zijn stellingen wel in de rede had gelegen. Ook acht het hof van belang dat de vrouw ter zitting heeft verklaard dat zij – om elke discussie met de man (en de erkenner) te beslechten – een niet-gerechtigde DNA-test heeft gedaan en dat daaruit naar voren is gekomen dat de andere man de vader is van de minderjarige. Blijkens de door haar overgelegde uitslag van de DNA-test is de waarschijnlijkheid van vaderschap ten aanzien van het geteste kind 99,9999999%.

Nu, met inachtneming van het voorgaande, de man niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geslachtsgemeenschap heeft gehad met de vrouw in de periode dat de minderjarige is verwekt en uit een, weliswaar niet gerechtigde, DNA-test – waarvan de resultaten niet door de man zijn betwist – wel voldoende aanwijzingen naar voren zijn gekomen dat de erkenner de biologische vader is van de minderjarige, is het hof van oordeel dat het niet aannemelijk is dat de man de verwekker van de minderjarige kan zijn. Voor het gelasten van een DNA-onderzoek bestaat dan ook na afweging van de hiervoor genoemde belangen geen grond. Het hof is derhalve met de rechtbank van oordeel dat het verzoek van de man om een DNA-onderzoek te gelasten, dient te worden afgewezen. Gelet hierop komt het hof niet toe aan het beoordelen van de voorwaardelijke verzoeken van de man en behoeven de overige stellingen geen bespreking meer.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2783

Zaaknummer: 200.218.241/01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie in België door de rechter vastgesteld. Man heeft nooit betaald. Vonnis met formulier executeerbaar in Nederland. Man heeft geen voor beslag vatbaar vermogen. Voorzieningenrechter wijst tenuitvoerlegging bij lijfswang toe. Hof bekrachtigt. Hof kan niet tot de vaststelling komen dat de man niet in staat is geweest om kinderalimentatie te betalen.

De Belgische rechter heeft bepaald dat de man een bedrag van € 350 per maand aan kinderalimentatie dient te voldoen. Dit vonnis met formulier is executeerbaar in Nederland. De man heeft nooit kinderalimentatie betaald. De vrouw heeft in eerste aanleg gevorderd om verlop te verlenen om het Belgische vonnis ten uitvoer te leggen bij lijfswang en de man in gijzeling te doen stellen totdat hij een bedrag van € 18.900 (achterstallige alimentatie) alsmede € 350 aan kinderalimentatie per maand per 1 augustus 2017 aan de vrouw heeft voldaan. De voorzieningenrechter heeft de gevorderde tenuitvoerlegging bij lijfswang toegewezen. De man is van dit vonnis in hoger beroep gekomen bij het Hof Amsterdam.

Het hof overweegt dat vaststaat dat de man nooit kinderalimentatie heeft betaald en zo een aanzienlijke achterstand heeft laten ontstaan. Het hof is van oordeel dat de man niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn financiële positie vanaf 2013 dusdanig is dat hij niet in staat was – en thans is – de kinderalimentatie, althans enig bedrag, aan de vrouw te voldoen. In dat kader acht het hof allereerst van belang dat de man – ook in hoger beroep – vooralsnog niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn rol binnen het bedrijf van zijn partner zo beperkt is als door hem wordt geschetst. Het hof kan zich vooralsnog niet aan de indruk onttrekken dat het bedrijf in wezen door de man wordt geëxploiteerd, althans dat hij en zijn partner ten minste gelijkwaardig binnen de onderneming functioneren, hetgeen het genieten van inkomsten door de man veronderstelt. De man verricht in ieder geval in de onderneming van zijn echtgenote op geld waardeerbare werkzaamheden, waarbij hij er kennelijk voor kiest geen aanspraak te maken op vergoeding daarvan. Daarnaast is gesteld noch gebleken dat de man na 25 april 2013 een verzoek tot nihilstelling, althans verlaging van de door hem verschuldigde kinderalimentatie in België heeft ingediend, hetgeen toch voor de hand had gelegen (en van

hem had mogen worden verwacht), indien hij niet in staat was de vastgestelde bijdrage te voldoen. Het feit dat de man niet voldoet aan zijn betalingsverplichting jegens de vrouw ziet het hof dan ook niet als betalingsonmacht.

Voor zover de man stelt dat de beslissing van de Belgische rechter op een onjuiste wijze tot stand is gekomen, zodat het volstrekt onredelijk zou zijn indien de man dit niet eerst opnieuw kan laten beoordelen alvorens tot lijfswang kan worden overgegaan, gaat het hof hieraan voorbij. De man heeft destijds geen hoger beroep tegen de uitspraak van de Belgische rechter ingesteld. De voorzieningenrechter heeft in dit verband terecht overwogen dat aan een beoordeling van de juistheid van de beslissing van de Belgische rechter en of deze beslissing op dit moment nog aan de geldende maatstaven voldoet, niet kan worden toegekomen, en dat de Belgische beslissing in Nederland ten uitvoer kan worden gelegd, nu immers ook buitenlandse rechterlijke beslissingen dienen te worden nagekomen. Er is gelet daarop dan ook geen aanleiding de man thans nog de gelegenheid te geven een dergelijk verzoek te doen onder opschorting van de door de voorzieningenrechter uitgesproken veroordeling.

Het hof merkt in verband met het voorgaande nog op dat de bepaling van artikel 585 lid 1 onder b Rv in de wet staat in verband met de mogelijkheid van executie in Nederland van buitenlandse alimentatievonnissen. Achtergrond is dat moet worden voorkomen dat personen die verplicht zijn een uitkering tot levensonderhoud te verstrekken zich aan die verplichting zouden kunnen onttrekken zonder zich te bekommeren om het lot van de tot onderhoud gerechtigde. Deze vorm van lijfswang is bedoeld voor degenen die zich, zoals de man, aan geregelde arbeid onttrekken en/of aanwezige vermogensbestanddelen op naam van derden zetten. De gewone executiemiddelen schieten in dergelijke gevallen tekort, zodat lijfswang als *ultimum remedium* overblijft. De stelling van de man dat de voorzieningenrechter ten onrechte verlof heeft verleend om de man in gijzeling te doen stellen, faalt dan ook. De vrouw heeft simpelweg geen ander dwangmiddel dan dat van lijfswang. Het hof heeft dan ook het vonnis bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:963

Zaaknummer: 200.221.471/01

RECHTSPRAAK

Tussenuitspraak. Echtgenoten verzoeken aanvulling van de registers van de burgerlijke stand met het feit dat in 1976 een kind uit verzoekster is geboren, waarvan verzoeker de biologische vader zou zijn, welk kind dezelfde dag is overleden.

Ingevolge artikel 1:24 lid 1 BW kan op verzoek van belanghebbenden (of van het Openbaar Ministerie) aanvulling van een register van de burgerlijke stand met een daarin ontbrekende akte of latere vermelding worden gelast door de rechtbank.

Verzoekers willen graag dat het bestaan(srecht) van hun dochter C wordt erkend. Zij stellen dat verzoekster in 1976, toen zij 19 jaar was, in haar ouderlijk huis is bevallen van hun dochter C. Niemand wist destijds van die zwangerschap, ook verzoeker, de toenmalige vriend en latere echtgenoot van verzoekster, niet. Verzoekers voeren aan dat alleen de moeder van verzoekster op het moment van de bevalling in het ouderlijk huis aanwezig was en dat zij zodoende kennis heeft gekregen van de zwangerschap en geboorte. Verzoekers stellen dat de moeder van verzoekster direct na de bevalling de baby tweemaal met een hamer op het hoofd heeft geslagen en haar vervolgens in een laken en een tas heeft meegenomen waarna zij zich van het lichaam heeft ontdaan. Verzoekster heeft tijdens de zwangerschap en bevalling geen medische zorg gehad en heeft binnen twee weken na de bevalling haar werk als, althans opleiding tot ziekenverzorger hervat, aldus verzoekers. Enkele maanden na de bevalling heeft verzoekster verzoeker van het gebeuren op de hoogte gebracht die daarvan in datzelfde jaar aangifte heeft gedaan bij – de nadien overleden – rechercheur E van de politie. In de ogen van verzoekers is de zaak vervolgens in de doofpot gestopt, omdat genoemde rechercheur een verhouding had met de moeder van verzoekster. Verzoekers stellen dat de strafzaak tegen de moeder van verzoekster naar aanleiding van de hernieuwde aangifte in 2016 is geseponeerd wegens verjaring.

Het hof overweegt als volgt.

Onder belanghebbenden als bedoeld in artikel 1:24 lid 1 BW moeten worden verstaan degenen die in de akte genoemd worden en degenen die een zedelijk, maatschappelijk of geldelijk belang hebben. Het hof is van oordeel dat verzoeker als de gestelde biologische vader een

zedelijk of maatschappelijk belang heeft bij het opmaken van de geboorte- en overlijdensakte van zijn dochter. Anders dan de rechtbank, is het hof daarom van oordeel dat verzoeker ontvankelijk is in zijn verzoek.

Het hof stelt voorop dat de registers van de burgerlijke stand slechts na overtuigend bewijs kunnen worden aangevuld. Dit vloeit voort uit het publieke belang dat is gemoeid met een betrouwbare registratie van persoonsgegevens. In dit verband is het hof van oordeel dat bewezen moet worden dat op 7 januari 1976 een dochter is geboren uit verzoekster, en dat (indien bewezen) deze dochter diezelfde dag is overleden. Daartoe zal het hof met toepassing van artikel 284 lid 2 Rv een getuigenverhoor bevelen van de ouders van verzoekster en van haar broer.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2549

Zaaknummer: 200.222.426/01

RECHTSPRAAK

Broer (meerderjarig) verzoekt om omgang met zijn 15-jarige zus die bij zijn moeder woont. Tussen broer en zus bestaat een nauwe persoonlijke betrekking. De zus heeft ernstige bezwaren tegen de omgang. Evenals de rechtbank wijst het hof het verzoek van de broer af.

De broer, geboren in 1995, is in hoger beroep gekomen van de afwijzing door de rechtbank van zijn verzoek om een omgangsregeling vast te stellen met zijn zus, geboren in 2002. De ouders van beiden zijn in 2007 gescheiden. De broer woont bij de vader en de zus bij de moeder. De zus is onder toezicht gesteld geweest van 2007 tot 2014. De moeder heeft sinds de tweede helft van 2014 het eenhoofdig gezag over de zus. Tot medio 2016 is er altijd contact geweest tussen de zus en haar broer bij de vader. Daarna helemaal niet meer.

Tussen partijen is in geschil of er sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de broer en de zus. Het hof is van oordeel dat, gelet op het feit dat zij broer en zus van elkaar zijn, dat zij enkele jaren in gezinsverband hebben samengeleefd en tot medio 2016 contact met elkaar hebben gehad, er sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking. Dit betekent dat de broer ontvankelijk is in zijn verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling tussen de zus en hem.

In de bestreden beschikking heeft de rechtbank naar het oordeel van het hof terecht geoordeeld dat een vastomlijnde omgangsregeling in gedwongen kader in de onderhavige situatie niet aangewezen is. Het hof schaart zich, na eigen onderzoek, achter de overwegingen en de beslissing van de rechtbank en maakt deze tot de zijne. In aanvulling daarop overweegt het hof nog het volgende.

De zus is in 2017 15 jaar geworden en hoe ouder een kind is, hoe zwaarder zijn of haar mening meeweegt. Tijdens het kindgesprek heeft de zus gezegd dat zij op dit moment geen behoefte heeft aan contact met haar broer, ook niet als haar broer rechtstreeks met haar contact zou opnemen. Zij vindt het niet fijn dat er een verzoek om omgang is ingediend, mede omdat ze zich op dit moment goed voelt en ze haar leven zoals het nu is, goed vindt.

Het hof is, evenals de rechtbank, van oordeel dat het gelet op de leeftijd van de broer en de zus, aan henzelf is om te bepalen of zij omgang met elkaar willen en zo ja, om hierover afspraken te maken. Aangezien de zus in hoger beroep duidelijk heeft aangegeven dat zij op dit moment geen omgang met de broer wil, acht het hof het niet in haar belang dat het hof een omgangsregeling vaststelt. Weliswaar dient de rechter al het mogelijke te doen om te bewerkstelligen dat een omgangsregeling tot stand wordt gebracht, maar in het onderhavige geval acht het hof dit niet aan de orde, nu de zus gezien haar leeftijd en hetgeen recent is voorgevallen niet gedwongen kan worden een omgangsregeling met haar broer na te komen. Het hof ziet, gelet op het vorenstaande, evenmin aanleiding om een raadsonderzoek te gelasten.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2325

Zaaknummer: 200.219.580/01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Geen behoefte omdat de onderhoudsgerechtigde man in zijn aanvullende behoefte kan voorzien door middel van vermogen.

Het verzoek van de man tot vaststelling van een door de vrouw te betalen partneralimentatie is in eerste aanleg afgewezen. De man is het hiermee niet eens en heeft hoger beroep ingesteld.

Het hof overweegt dat het uitgangspunt is dat echtgenoten na scheiding zo veel mogelijk in hun eigen levensonderhoud voorzien. De man beschikt over een woonhuis met stallen en landerijen. Het woonhuis met de stallen en landerijen komt de man volledig toe. Het woonhuis met de grond staat momenteel te koop voor € 1.650.000. Op het onroerend goed van de man rust een hypotheek van € 344.500, voor welke hypotheek de vrouw hoofdelijk aansprakelijk is. Volgens de aangifte Inkomstenbelasting 2016 beschikte de man op 1 januari 2016 nog over een bedrag van € 103.809 aan beleggingen en bank- en spaartegoeden. Het staat de man op zichzelf vrij zijn vermogen aan te wenden op de manier die hem goeddunkt. Met de vrouw is het hof van oordeel dat bij verkoop van het onroerend goed de man over meer dan voldoende vermogen beschikt, waarmee hij hetzij via beleggen, hetzij via interen in eigen levensonderhoud kan voorzien. Dat de man meent dat hij, gelet op de welstand van het huwelijk, na verkoop een nieuwe woning van zo'n € 800.000 dient te bekostigen, en aldus, uitgaande van een overwaarde van € 1.000.000, slechts € 200.000 resteert, leidt er niet toe dat de man die eventuele toekomstige keuze kan afwentelen op de vrouw. In het licht van het zelfstandig voorzien in eigen levensonderhoud mag van de man verwacht worden dat hij op verantwoorde wijze met zijn kapitaal omgaat. Indien en voor zover ervan uit moet worden gegaan dat de man 'slechts' een overwaarde van € 1.000.000 realiseert, kan en mag van de man verlangd worden dat hij zijn kapitaal op zodanige wijze aanwendt dat hij zelf in zijn eigen levensonderhoud voorziet. Dit kan in redelijkheid van de man verlangd worden, gelet op het vermogen dat de man heeft en het uitgangspunt dat echtgenoten na scheiding zo veel mogelijk in eigen levensonderhoud voorzien.

Vervolgens is het de vraag of, zolang het woonhuis met stallen en landerijen van de man nog

niet is verkocht, de man op andere wijze in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. De vrouw heeft verschillende suggesties gedaan op welke wijze de man extra inkomsten kan genereren. Volgens de vrouw kan de man stallen verhuren of een gedeelte van de grond. Voorts is er sprake van kantoorruimte die door de man kan worden verhuurd. Het hof is niet gebleken van pogingen van de man daartoe. De stelling dat korte verhuur de verkoop van het onroerend goed zou belemmeren, volstaat niet. Het ligt het op de weg van de man om alles in het werk te stellen om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en dus ook, zo nodig tijdelijk en tegen een lage huurprijs, over te gaan tot verhuur. Dat zulks niet tot de mogelijkheden behoort, is door de man onvoldoende onderbouwd. Voorts kan de man een lening afsluiten bij een bank, om op die wijze in te teren op zijn vermogen. Het hof heeft gelet op het voorgaande de bestreden beschikking bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:515

Zaaknummer: 200.216.709